

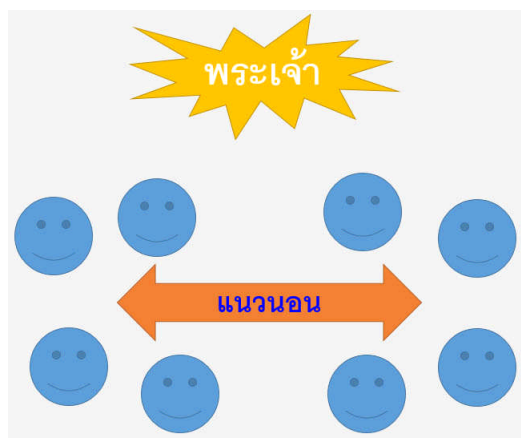
การนมัสการที่พระเจ้าเป็นศูนย์กลาง

ศจ.ดร.สตีฟ เทย์เลอร์

การร้องเพลงนมัสการพระเจ้าในคริสตจักร เป็นกิจกรรมที่สำคัญของคริสเตียนที่รักพระเจ้าและอยากถวายเกียรติพระองค์ และเป็นโอกาสที่พี่น้องจะเข้าเฝ้าพระองค์ร่วมกันด้วยความยำเกรงและด้วยความสนิทมม

อย่างไรก็ตาม เราต้องระมัดระวังไม่ให้มนุษย์มาเป็นศูนย์กลางของการนมัสการแทนพระเจ้า โดยยกตัวอย่าง 5 ประการต่อไปนี้

1. **เลือกคริสตจักรเพราะชอบการนมัสการของเขา** ทุกวันนี้เรามีโอกาสสังเกตการณ์นมัสการของคริสตจักรอื่น ๆ มากมาย เนื่องจากการถ่ายทอดสดผ่าน fb youtube ฯลฯ หรือเราสามารถดูการบันทึกย้อนหลังได้ ซึ่งหากไม่ระมัดระวังเราอาจเข้าข่ายการบริโภคนิยม คือเราชอบแบบไหน เราก็เลือกแบบนั้น จนกระทั่งคริสเตียนบางคนอาจคิดจะเปลี่ยนคริสตจักรของตน ไปเป็นสมาชิกของคริสตจักรที่มีการนมัสการที่ชอบมากกว่า หรือไม่ไปคริสตจักรเลยแต่ร่วมนมัสการผ่านออนไลน์เท่านั้น การบริโภคนิยมแบบนี้ไม่ได้ถวายเกียรติพระเจ้า พระเจ้าควรเป็นศูนย์กลางในการตัดสินใจต่าง ๆ ของเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งคริสตจักรที่เราจะเข้าร่วม ถ้าพระเจ้าได้นำเราให้มารู้จักพระองค์ที่คริสตจักรแห่งหนึ่ง หรือให้เราเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรหนึ่ง เราควรเรียนรู้ที่จะเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันกับพี่น้องที่นั่น และเรียนรู้ที่จะให้พระเจ้าขอบพระทัยการนมัสการของเราที่นั่น
2. **วินิจฉัยการนมัสการตามที่ตัวเองพอใจหรือไม่พอใจ** พี่น้องเคยได้ยินใครพูดไหม หรือตัวเองเคยพูดไหมว่า “ไม่ค่อยพอใจการนมัสการวันนี้” คำพูดดังนี้ แสดงว่าอย่างไรในเรื่องใครเป็นศูนย์กลางของการนมัสการ แทนที่จะคิดถึงว่าตัวเองพอใจหรือไม่ เราควรคิดถึงว่า พระเจ้าพอใจ หรือพอพระทัยในการนมัสการของเราหรือไม่
3. **โฟกัสอยู่ที่มนุษย์มากกว่าพระเจ้า** ผู้นำนมัสการต้องระมัดระวังที่จะไม่ดึงความสนใจของที่ประชุมไปถึงตัวเขาเอง แต่ควรมีเป้าหมายช่วยพี่น้องโฟกัสที่พระเจ้า ควรขอให้พระเจ้าเป็นศูนย์กลางการนำ โดยให้โอกาสพระองค์นำพี่น้องในการมีส่วนร่วมด้วย (ตาม 1 โครินธ์ 14:26 “เพราะฉะนั้น พี่น้องทั้งหลายจะว่าอย่างไร เมื่อพวกท่านมาชุมนุมกัน แต่ละคนก็มีเพลงสดุดี มีคำสอน มีคำวิวรรณ์ มีการพูดภาษาแปลกๆ มีการแปลภาษาแปลกๆ จงทำทุกสิ่งเพื่อให้เขาเจริญขึ้น”)
4. **ร้องเพลงในแนวนอนอย่างเดียวไม่ใช่ในแนวตั้ง** ผู้นำนมัสการควรคำนึงถึงแนวของเนื้อหาของเพลงเมื่อเลือกเพลง ซึ่งขออธิบายว่า แต่ละเพลงมักจะมีเนื้อหา ก.ในแนวนอน หรือ ข. ในแนวตั้ง

ก. แนวนอน

เพลงที่บอกเล่าเกี่ยวกับพระองค์
หรือประสบการณ์กับพระองค์

ตัวอย่าง ... “เราจะเข้ามาสรรเสริญด้วยใจโมทนาพระคุณ

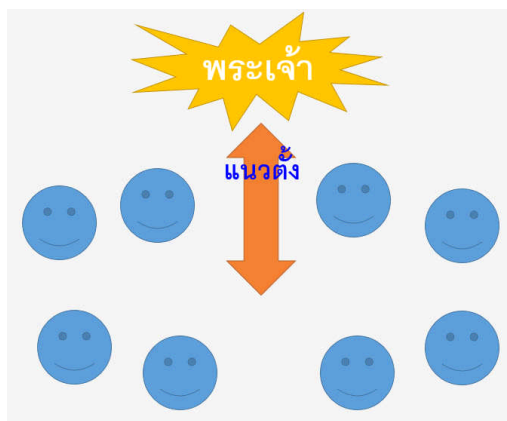
เราจะร้องวันนี้เป็นวัน ที่พระเจ้าทรงสร้าง ให้เราเปรมปรีดีและยินดีในพระองค์”

หรือ

... “พระเจ้าดี ตลอดเวลา”

เพลงในแนวนอนยังเป็นประโยชน์ ซึ่งบางเพลงมาจากพระคัมภีร์โดยตรง และไม่ได้เป็นการพูดกับพระเจ้า แต่เป็นการพูดกับมนุษย์ ถึงแม้จะเป็นการกล่าวถึงพระเจ้าส่วนใหญ่ แต่ไม่ได้ยกย่องให้จดจ่อที่พระองค์

ข. แนวตั้ง

เพลงที่พูดกับพระเจ้าโดยตรง

ตัวอย่าง ... “พระบิดาในสวรรค์เรารักพระองค์”

แนวของเพลงในแนวตั้งจะนำไปเราร้องต่อพระเจ้าโดยตรง ซึ่งจะส่งเสริมความสัมพันธ์ส่วนตัวและส่วนรวมกับพระองค์ และเป็นการเชิดชูพระเจ้าโดยตรงไม่ใช่แค่การบอกเล่าเกี่ยวกับพระองค์

เราจะพบว่า ส่วนมากเพลงที่เราร้องเป็นภาษาไทยอยู่ในแนวนอนเท่านั้น ขอหนุนใจนักประพันธ์เพลงให้แต่งเพลงในแนวตั้งมากขึ้น

อีกอย่างหนึ่งที่เราควรคำนึงถึงคือราชาศัพท์ภาษาไทย คำว่า “พระองค์” สามารถเป็นสรรพนามบุรุษที่ 2 (“You” ภาษาอังกฤษ) หรืออาจเป็นสรรพนามบุรุษที่ 3 ก็ได้ (He) ซึ่งเมื่อร้องว่า “พระองค์ทรงสมควร ที่จะรับการสรรเสริญ” ซึ่งไม่ชัดเจน เรา กำลังพูดในแนวตั้งกับพระเจ้า (You are worthy) หรือกำลังพูดในแนวนอนกับมนุษย์เกี่ยวกับพระองค์ (He is worthy) ภาษาอังกฤษที่ไม่ได้ใช้ราชาศัพท์ก็ไม่มีปัญหาเช่นนี้ มันชัดเจนว่าอยู่ในแนวตั้ง “Lord, you are worthy... you are worthy to be praised” ด้วยเหตุนี้ ผู้นำนมัสการอาจต้องหนุนใจที่ประชุมให้คิดถึงพระองค์โดยตรงเมื่อร้อง แล้วฝึกฝนที่จะร้องต่อพระเจ้าโดยตรงด้วยความหมายว่าเป็นสรรพนามบุรุษที่ 2 มากกว่าบุรุษที่ 3

5. **ไม่ได้มาจากใจจริงแต่ทำเป็นพิธีกรรมเท่านั้น** มาร์ตินลูเธอร์ได้กล่าวไว้ว่า “จิตใจมนุษย์เป็นเครื่องดนตรีที่พระเจ้าชอบฟังมากที่สุด” แสดงว่า ในการนมัสการของเรา พระเจ้าไม่ได้สนใจเฉพาะเสียงที่ออกมาจากปากของเรา แต่พระองค์สนใจสิ่งที่อยู่ในใจ บางครั้งเราอาจคิดถึงสิ่งอื่น ๆ เมื่อเราร้องเพลง และเมื่อร้องเพลงเสร็จแล้วเราจำไม่ได้ว่าเราได้ร้องอะไร ขอพระองค์ช่วยรักษาจิตใจของเราให้อยู่ในการนมัสการพระเจ้า เพื่อพระองค์จะชอบพระทัยเสียงที่มาจากจิตใจของเรา

ขอให้พระเจ้าพอพระทัยการนมัสการของเรา